

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **J. B.**, zast. Mgr. Monikou Ipserovou, advokátkou se sídlem Sladkovského 505, Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2009, čj. Sp.KrÚ - 38304/159/2008/OMSŘ/Vod, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1. L. Š., a 2. L.Š1, oba zast. JUDr. Annou Košťálovou, advokátkou se sídlem Náměstí Míru 31, Svitavy, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 14. 1. 2010, čj. 52 Ca 8/2009 - 90,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce Mgr. Monice Ipserové, se přiznává odměna za zastupování ve výši 2880 Kč. Tato částka bude jmenované zástupkyni vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.
- V. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto jako opožděné odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu Městského úřadu Polička (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 6. 2008, čj. SÚ 410/08/2/ME, kterým bylo stavebníkovi L.Š1 povoleno užívání stavby „Přístavba rodinného domu čp. 426, P.“. L.Š1 je otec žalobcovy bývalé ženy a dle žalobce vůbec neměl být účastníkem kolaudačního řízení.

[2] V podané žalobě žalobce tvrdil, že mu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo doručeno dne 14. 7. 2008. Údaj na doručence jako dokladu o doručení písemnosti do vlastních rukou neodpovídá skutečnosti. Městský soud dospěl v napadeném rozsudku k závěru, že žalobcovo tvrzení samo o sobě nelze bez dalšího považovat za skutečnost nebo důkaz svědčící o důvodné pochybnosti týkající se správnosti a pravdivosti těchto údajů na zmíněné doručence. Soud tedy dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně posoudil předmětné odvolání správně. Tento svůj závěr odůvodnil neexistencí důvodné pochybnosti o správnosti a pravdivosti údajů obsažených na doručence. Krajský soud není povinen sám za žalobce vyhledávat skutečnosti a důkazy, jež by zakládaly výše uvedené pochybnosti o datu doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jelikož v tomto případě byl, s ohledem na § 68 písm. a) s. ř. s., předmětem soudního přezkumu pouze přezkoumání správnosti důvodů svědčících o opožděnosti uvedeného odvolání a nikoliv věcné přezkoumání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, soud žalobu zamítl.

II.

Shrnutí základních argumentů uvedených v kasační stížnosti

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) stručnou kasační stížnost. V kasační stížnosti výslovně uplatnil kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[4] Stěžovatel soudu především vytýká, že nepřezkoumal rozhodnutí žalovaného také věcně a nevypořádal se tak se žalobní námitkou stěžovatele týkající se vymezení okruhu účastníků správního řízení. Rozhodnutí i postup správního orgánu prvního stupně a následně i žalovaného je nezákonné v tom smyslu, že právně byl za účastníka řízení označen i L.Š1. Ten ale nebyl nikdy stavebníkem a do procesu se pouze vetřel nekalým způsobem přes své konexe, aby kauzu zmanipuloval a stěžovatele poškodil. Jelikož ani krajský soud tuto nezákonnost neodstranil, je jeho rozhodnutí dle názoru stěžovatele v rozporu s § 78 a § 79 zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona a rovněž s § 75 a s § 78 s. ř. s., neboť při přezkoumávání rozhodnutí žalovaného nevycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jako pochybení vidí též odůvodnění krajského soudu co se týče doručení zásilek od správního orgánu prostřednictvím České pošty, neboť se tam uvádí naprosto nepřesná data. Úvahy krajského soudu svědčí o soudcovské autokracii (soudcokrácii), jak o tom často hovoří též prezident republiky prof. K.

[5] Žalovaný se ve svém stručném vyjádření ztotožnil se závěry obsažené v rozsudku krajského soudu. V dalším pak odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí.

III.

Právní hodnocení věci

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Stěžovatel vytýká krajskému soudu, že v důsledku svého nesprávného právního závěru neprovedl věcný přezkum rozhodnutí žalovaného [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. K tomu zdejší soud uvádí, že rozsah přezkumu rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání pro opožděnost plně odpovídá konstantní a ustálené judikatuře. Podle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 5. 12. 2003, čj. 5 A 14/2002 - 35, publ. pod č. 287/2004 Sb. NSS, je rozhodnutí správního orgánu podle § 60 starého správního řádu (zákon č. 71/1967 Sb., srov. dnes obdobně § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. – nový správní řád) rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Soudem ale může být přezkoumáno pouze z hlediska, zda bylo odvolání žalobce důvodně zamítnuto jako opožděné či nikoliv, tedy zda žalobce jako odvolatel byl či nebyl zkrácen na svém veřejném subjektivním právu na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, čj. 8 As 51/2006 - 105, je krajský soud v těchto případech oprávněn v mezích žalobních bodů zkoumat pouze to, zda se skutečně jednalo o odvolání opožděné, a zda byl tudíž žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu.

[8] Krajský soud tedy nemohl přezkoumávat zákonnost rozhodnutí žalovaného z hlediska věcných námitek týkajících se rozporu s § 78 a § 79 zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona.

[9] Na základě výše uvedeného proto zdejší soud konstatuje, že neshledává v rozsahu přezkumu provedeného krajským soudem jakékoliv pochybení.

[10] Druhá stěžovatelova námitka se týká správnosti závěrů krajského soudu o datu doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Krajský soud z údajů uvedených na doručence dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo žalobci doručeno dne 14. 7. 2008. Patnáctidenní lhůta pro podání odvolání tedy počala běžet dle § 40 odst. 1 písm. a) nového správního řádu dne 15. 7. 2008 a poslední den lhůty pro podání odvolání připadl na úterý 29. 7. 2008. Stěžovatel však podal odvolání až dne 5. 8. 2008. Proti těmto závěrům sice stěžovatel v kasační stížnosti brojí, jeho argumenty však zůstávají v obecné rovině – hovoří o „nepravdivých“ a „nepřesných“ datech, resp. opakuje svůj závěr, že jeho odvolání opožděné nebylo. Tuto námitku zdejší soud posoudil jako námitku podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy námitku tvrdící, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, je v rozporu se spisy, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Nahlédnutím do správního spisu však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že shora uvedená data vskutku odpovídají obsahu správního spisu. Za této situace, kdy stěžovatel blíže neupřesnil, proč se podle něj jedná o nepravdivá data, proto zdejšímu soudu nezbylo než shledat i tuto druhou námitku nedůvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[11] S ohledem na výše uvedené a skutečnost, že v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[12] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a ani soud z obsahu spisu žádné náklady převyšující rámec jeho běžné administrativní činnosti neshledal. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

[13] Stěžovateli byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen ustanovenou advokátkou; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokátky částkou 1 x 2100 Kč za jeden úkon právní služby (doplnění kasační stížnosti) a dále 1 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Protože advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 věta druhá s. ř. s.). Částka daně, vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty činí 480 Kč. Částka 2880 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě dvou měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

[14] Osoby zúčastněné na řízení nemají dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jim soudem nebyly uloženy žádné povinnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. srpna 2010

Žiškova

senátu

JUDr. Marie
předsedkyně